

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng Chủ nhật, ngày 21/07/2024

*****

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 193

Bài học hôm nay, Hòa Thượng nhắc chúng ta chuyên cần niệm Phật. Niệm Phật là nhân, thành Phật là quả. Đây là nhân quả chắc thật, tạo nhân thiện thì được quả thiện. Khi niệm chúng sanh là niệm danh, niệm lợi, niệm tự tư ích kỷ thì những thứ đó sẽ đến. Khi niệm Phật thì Phật tâm thường hằng nơi ta. Đó chính là Phật.

Hằng ngày chúng ta đầy vọng niệm mà không niệm Phật thì không thể gần được Phật cho nên Hòa Thượng khẳng định nhân quả chắc thật với chúng ta: “*Niệm Phật là Nhân, Thành Phật là Quả*”. Nếu không ai tin điều này thì họ cũng đã không tin vào nhân quả. Niệm yêu thương, bao dung, tha thứ thì được yêu thương, bao dung, tha thứ.

Hòa Thượng nói: “*Vì sao phải nhất tâm trì danh hiệu Phật? Bởi vì con người ở thế giới này của chúng ta có tâm quá phức tạp*”. Đây có phải là tâm cảnh của chúng ta không? Tâm chúng ta phức tạp bởi diễn biến theo tập khí phiền não, chen lẫn vọng tưởng quá nhiều. Có người từng thốt lên rằng: “*Tôi không thể biết được anh!*” thì họ nhận được câu trả lời là: “*Tôi còn không biết tôi nữa*”. Vì sao thế? Vì tâm con người thay đổi, chuyển biến khôn lường.

Tôi từng biết một cụ ông hơn 70 tuổi, rất quắc thước. Ông có hơn 40 năm nghiên cứu thiền học, là người tu thiền có danh có tiếng. Có hai điều ở ông làm tôi ngạc nhiên. Điều thứ nhất là ông từng nói rằng ông ấy sống với vợ mình 40 năm mà không biết bà ấy là ai. Tôi nghe mà thấy giật mình, thế mới biết lòng người quá phức tạp. Cho nên chúng ta đừng tưởng rằng người ta đang trung thành với mình nhưng thật ra người ta không còn trung thành với mình nữa hoặc người ta nói thương mình nhưng thật ra người ta đã không còn thương nữa. Và việc thứ hai là ông đến mua hai xâu chuỗi kim cang để niệm Phật. Tôi hỏi nguyên nhân, Bác nói: “*Thầy tặng 4 đĩa Phật pháp, tôi thấy bà nhà tôi nghe đi nghe lại và ngồi nghe nghiêm túc. Tôi thấy lạ liền nghe cùng và thấy hay quá*”. Đó là bộ đĩa “*Tư lương Tịnh Độ*” - bộ đĩa đầu tay tôi dịch. Tôi hỏi bác tu Thiền định rất tốt mà, ông nói: “*Không ăn thua, phải niệm Phật thôi*”.

Hòa Thượng dạy rằng: “*Trì danh là để tịnh hóa tâm loạn động này. Hồi phục lại bản tâm thanh tịnh của chính mình.*” Bản tâm của mình là thuần tịnh thuần thiện nhưng giờ không được như vậy là do nhiễm ô bởi thế gian. Khi chưa có danh thì không sao, đến lúc có danh thì có chuyện. Khi không có lợi thì không sao, đến lúc có lợi thì mất hết tâm thanh tịnh. Danh lợi đã làm chúng ta mất hết tâm thuần thiện, thuần tịnh.

Vừa rồi tôi trở về nhà cũ và được nghe hàng xóm kể chuyện về một gia đình có một khu đất rất to trong hẻm chỉ còn hai Mẹ con nhưng đưa con kiện Mẹ ra pháp đình và đẩy Mẹ ra đường. Đây là vì lợi, trước đây không có lợi, bây giờ lợi quá lớn. Cho nên chúng ta phải hiểu được rằng, làm người đừng để danh lợi mất đi đạo nghĩa.

Câu nói của Tổng Bí Thư Nguyễn Phú Trọng thật là xúc động: Con người sống mà mất đi danh dự thì không đáng để sống. Nói đến đây, chúng ta thấy cần phải làm ra những tấm gương, đừng để những tấm gương bị đổ vỡ. Sống ở thế gian này, lòng người quá phức tạp, ngày ngày niệm Phật, nghĩ đến Phật để tịnh hóa tâm ô nhiễm của chúng ta.

Chúng ta học Phật, niệm Phật là để hồi phục tâm thuần thiện thuần tịnh của chính mình. Nếu 5, 10 năm học tập mà chúng ta chưa có tiến triển gì là biết chúng ta đã sai nên phải làm lại từ đầu. Khởi đầu tốt thì kết quả mới tốt. Đó là trong cuộc đời hiện sinh này, chúng ta có chuyển đổi, tịnh hóa được thân tâm của mình, có thay đổi tập khí phiền não của mình hay không? Không ai cứu chúng ta mà chính mình phải tự cứu chính mình. Học Phật là để thành Phật, niệm Phật là để vãng sanh Thế Giới Tây Phương Cực Lạc, đó là điểm tột cùng cao nhất. Ngày ngày chỉ chăm chăm việc phải vãng sanh mà bỏ qua việc xem xét tập khí mình có vơi bớt không, hay càng lúc càng nặng nề hơn mà không biết lo sợ.

Giống như việc ngày ngày khuyên người ta tu bố thí, tu xả bỏ còn cá nhân mình vô túi mình càng nhiều càng tốt, vậy sẽ thành ra thứ gì? Đây là lời nhắc nhở của Hòa Thượng. Chúng ta bảo người ta bố thí, xả bỏ thì chính mình phải bố thí, xả bỏ gấp đôi người khác, đó mới là chân thật khuyên người.

Khi tịnh hóa được thân tâm, tâm vừa thanh tịnh thì Tịnh Độ hiện tiền tức là ngay thực tại này mình đã có Tịnh Độ. Người ta sống bằng tâm tranh giành, đua chen, vơ vét còn chúng ta không có các ý niệm đó mà thậm chí có bao nhiêu bố thí bấy nhiêu nên tự tại, an lạc. Đó chính là Tịnh Độ, hiện tiền có Tịnh Độ thì tương lai khi rời khỏi thế giới Ta Bà này, cũng sẽ đi đến Tịnh Độ. Hiện tại không có Tịnh Độ mà tương lai mong có Tịnh Độ thì thật là hoang đường.

Tổ sư đại đức từng nhắc đến 100 điều niệm Phật thì điều đầu tiên là “*niệm Phật đọa địa ngục*”. Hòa Thượng thấy vậy liền hỏi Thầy Lý Bình Nam và Thầy không trả lời riêng Hòa Thượng mà nói trước lớp học. Ngày ngày niệm Phật mà vẫn “*tham sân si*”, vẫn “*tự tư tự lợi*”, hưởng thụ “*năm dục sáu trần*” vẫn không bớt, “*danh vọng lợi dưỡng*” thì niệm Phật liền đọa địa ngục.

Có hai câu thành ngữ tiếng hoa làm tôi ấn tượng. Câu thứ nhất là: “*Bình dị dễ gần*”. Chúng ta tu học Phật làm sao cho người ta thấy mình bình dị dễ gần. Nhà Phật gọi là “*Nghiêm*” nhưng “*Từ*”, “*Từ*” mà vẫn “*Nghiêm*”. Nếu không khéo thì “*Từ bi đa họa hại, phương tiện xuất hạ lưu*”. Có những việc làm mình tưởng chừng là từ bi nhưng

đã bị biến thành họa hại. Từ bi mà làm cho mình và người đọa lạc thì đó không phải là từ bi. Cho nên việc cao cả chưa dám nghĩ đến mà chỉ làm sao khiến mình bình dị dễ gần với mọi người.

Câu thứ hai tôi ấn tượng là: “*Trong bận rộn phải tìm ra được thời gian rảnh để làm một việc gì đó có ích*”. Nếu có thể dậy sớm thì thời gian rất nhiều, có thể làm được nhiều việc. Thường thì buổi sáng, tôi dậy sớm lễ Phật, đọc bài trước khi lên lớp. Thậm chí đọc vài lần vì mỗi lần đọc lại có cảm ngộ càng sâu. Gần đây một số người đã đọc và dịch được bài giảng của Hòa Thượng, thật là hạnh phúc vô cùng. Tôi đang dịch Tịnh Độ Đại Kinh Khoa Chú nên tôi muốn mọi người cùng học, cùng dịch. Hòa Thượng từng chỉ dạy rằng đời ta dù huy hoàng mà không có người tiếp nối thì chỉ là một sự xác xơ. Người xưa cho rằng một trong ba điều bất hiếu là không có con nối dõi tông đường, không có người kế thừa. Bản thân tôi thấy mình đã già, mau mau chuyển giao. Còn thời gian 3 hay 6 năm thì chúng ta cùng học, cùng dịch trong 3 hay 6 năm ấy. Mình nhất định không để cho mình xác xơ!

Học Phật là để thành Phật và con đường thành Phật phải đi qua nhiều hoa và cỏ thơm chứ không phải con đường toàn ổ gà, gai góc. Hòa Thượng dạy chúng ta mọi phương pháp cách thức làm sao để con đường đó đều có hoa thơm, cỏ lạ. Chúng ta niệm Phật để vãng sanh, vãng sanh thì chưa tới nhưng con đường mà ta đi đến vãng sanh phải đầy hoa thơm cỏ lạ. Đây là việc chúng ta làm được. Những việc chúng ta làm ra tốt đẹp, thù thắng được mọi người tán thán chính là hoa thơm, cỏ lạ.

Tôi nghe những người niệm Phật toàn thấy họ đầy chông gai, chướng ngại, không có sự thay đổi. Mình là người niệm Phật thì cho dù xung quanh chông gai thế nào thì ở nơi chính mình phải không có chông gai, mọi việc làm của chúng ta phải tạo ra được hoa thơm, cỏ lạ. Người xưa nói dùng cỏ lan chi lợp mái nhà - ý muốn nói đời sống phải có đức hạnh.

Mấy ngày nay, khi Tổng Bí Thư Nguyễn Phú Trọng ra đi, nguyên thủ các nước lớn phải nghiêng mình tán thán, thậm chí có quốc gia còn tuyên bố quốc tang. Cả cuộc đời của bác là tạo nên hoa thơm. Tôi nhớ hoài câu bác nói rằng “*tiền nhiều để làm gì khi chết đi có mang đi được đâu!*” Cũng thế, từ xưa đến giờ Hòa Thượng dạy chúng ta: “*Khi con người đạt đến chỗ không mong cầu thì phẩm đức tự cao*”, không cần người ta trân trọng hay cúi đầu mà tự nhiên người ta trân trọng, cúi đầu và khi mình rời khỏi thế gian này thì tự nhiên người ta phải khóc thương.

Chúng ta phải tịnh hóa tâm tạp loạn, hồi phục tâm thanh tịnh. Tâm thanh tịnh hiện tiền thì Tịnh Độ hiện tiền. Vậy xung quanh chúng ta đang là Tịnh Độ hay là uế độ, đưng đâu chúng ta cũng phiền não, “*tham sân si*”. Vậy tương lai có thể đến một Tịnh Độ ở nơi nào đó không? Rất khó! Ngay hiện tại mà chẳng có chút an lạc mà lại mong tương lai về được Tây Phương Cực Lạc là điều cực khó. Nhiều cụ ở dưới quê, sống rất thuần

lượng, chất phác, đời sống đơn giản, thế mà không biết đến buồn phiền là gì, thì đó chính là Tịnh Độ.

Ngày xưa có một cụ ở đây với tôi nhưng các con đã đưa cụ về do là chúng giàu có. Sự giàu có dựa trên nghề sát sinh, chúng không cần phải làm gì mà chỉ cần alo qua điện thoại là chúng có tiền. Lợi quá lớn nên khuyên chúng cũng không nghe. Bà cụ tâm rất hiền lương. Hỏi cụ điều gì như cụ khỏe không? Cụ ăn cơm chưa? Hôm nay cụ thế nào? Cụ không hề trả lời, chỉ là một câu "**A Di Đà Phật**". Ban đầu tôi cũng bực mình nhưng suy nghĩ lại tôi thấy đâu cần thiết phải trả lời đâu. Cho nên mọi việc phiền toái, không cần thiết thì mình cứ trả lời bằng câu "**A Di Đà Phật**".

Đệ Tử Quy từng dạy: "*Không liên quan chớ để ý*". Câu "**A Di Đà Phật**" không khởi được mà vẫn khởi phiền não, vọng tưởng, chấp trước, tâm để ý các việc không liên quan thì sẽ rất phiền toái. Phải chăng chúng ta rảnh quá nên thích can dự, quản những việc không đâu, những việc thừa? Cho dù việc liên quan thì không phải lúc, không phải thời điểm thì chúng ta cũng không cần để ý. Chữ "*liên quan*" nghĩa là mang lại lợi ích cho cộng đồng, xã hội thì chúng ta mới để ý, còn "*liên quan*" đến chúng ta thì chúng ta không cần để ý. Làm được như vậy thì mới có thể tịnh hóa và hồi phục lại bản tâm thanh tịnh của mình.

Hòa Thượng nói: "***Tâm vừa thanh tịnh thì Tịnh Độ tự nhiên hiển bày. Nếu tâm không thanh tịnh thì cho dù niệm Phật có nhiều hơn, vẫn không hề có Tịnh Độ. Niệm Phật thành công then chót không phải ở niệm nhiều hay ít mà là có thể hàng phục được tập khí phiền não của mình hay không mới là quan trọng***". Đây chính là công phu áp chế tập khí phiền não của mình.

Chúng ta có thể quan sát và thấy rằng cho dù mình ở giữa hội trường huyền ảo nhưng tâm mình rỗng lặng thì sẽ quán thông được hết tất cả. Nếu tâm chúng ta dính vào ảo danh ảo vọng thì mọi thứ sẽ mờ mịt, không thấy không nghe, không biết gì hết nữa. Cho nên niệm Phật trước nhất là để khắc chế vọng tưởng, phiền não. Hiện tại vọng tưởng phiền não chưa được khắc chế, Tịnh Độ hiện tiền không có thì tương lai Tịnh Độ Thế Giới Tây Phương Cực Lạc là điều xa vời.

Cho nên chúng ta tu học phải có thành tựu. Chúng ta đừng để chính mình cố gắng tu hành, lạy Phật, bố thí, làm thiện mãi mà không có kết quả, tâm vẫn phiền não, đời sống không tự tại. Nếu mọi việc làm của chúng ta chỉ ở bề ngoài, chưa thấm thấu trong tâm nên tu không có kết quả. Quan trọng là phải tịnh hóa tâm tạp loạn, hồi phục được tâm. Nhờ đó khi công phu vừa khởi thì vọng niệm liền tắt, công phu này mới có lực.

Hòa Thượng khẳng định: "***Vậy thì nhất tâm niệm Phật thì tâm liền đồng với Phật, liền đồng tâm đồng nguyện với Phật. Đồng tâm đồng nguyện rồi thì hình tướng cũng giống như Phật. Rõ ràng là tướng tùy tâm chuyển. Người chuyển được tâm rồi thì tướng theo đó mà chuyển dần.***" Tâm chuyển theo hướng tích cực hay tiêu cực thì tướng

cũng chuyển theo tâm hoặc tích cực hoặc tiêu cực. Ngài tiếp lời: “**32 tướng tốt và 80 vẻ đẹp của Phật đều là do tâm thanh tịnh, tâm đại phước huệ biến hiện ra**”. Thân tướng chúng ta hiện tại quả thật chưa có đại phước, đại huệ./.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!